

Kelet

AZ APÁCZAI GIMNÁZIUM IRODALMI LAPJA

Idő

Ha várunk, lassan telnek a másodpercek,
Halljuk, ahogy az óramutató kattog.
Csendben nézzük az idő múlását,
Mintha nem haladna, komótosan cammog.
Várunk tovább, fürge tudatunk máshol jár,
Mire visszanézünk, egy óra elmúlt.

Buszra várunk reggel, már mindjárt felszállunk,
Megérkezünk, átsétálunk és leülünk.
Várjuk mikor lesz vége, mehetünk haza,
Másnap megint csak kapkodva készülődünk.
A rutin ugyanaz mindennap, mégis más,
Gondolkozunk, mi lesz majd jövőre velünk.

Ezen évnek vége lett, újév kezdődik,
Mint a sólyommadár, olyan gyorsan elszállt,
Ráébredünk, hogy elmúlt már négy hosszú év,
Csak úgy hirtelen ránk a felnőtt élet vár.
Dolgozunk és megházasodunk, szeretünk,
Pislogunk, és előttünk babakocsi áll.

Gyerekeink villámgyorsan már felnőttek,
Mi értetlenül állunk: megöregedtünk.
Az élet szempillantás alatt elillant,
Mi mindenre lett volna lehetőségünk...
Csak a bánat marad, hogy minden szép elmúlt,
Örülünk inkább, hogy megszülettünk, éltünk!

Wéber Máté

Tisztelt Kelet-olvasók!

Mivel sajnálatunkra, már nem tudjuk tovább koptatni a gimis padjait, ezért a Kelettől is búcsúznunk kell, aminek következtében a szerkesztőségben is változás állt be.

Vitathatatlan, hogy nagy örömünkre szolgált a lap szerkesztése. Rengeteg általatok beküldött művel lettünk gazdagabbak az alatt a három év alatt, amíg a lapot szerkesztettük. Az együtt végzett munka során jónéhányatokkal közelebről is megismerkedhettünk, ami méginkább színesítette a gimis éveinket! Ebből is látszik, hogy egy kis olvasótáborral rendelkező gimis folyóirat is mennyire össze tudja kovácsolni a különböző évfolyamokról, osztályokból érkező embereket.

Ezúton kívánunk nektek további sikeres és aktív irodalmi életet, továbbá az új szerkesztőségnek jó munkát!

Utóirat: Élvezzétek ki a gimis éveiteket, hisz tényleg ezek a legszebbek, s utána már csak nehezebb lesz!

Üdvözlettel: Wéber Máté, Krassói Gergely

Kedves Olvasók és Írók!

Megtiszteltetés, hogy átvehettem a lap szerkesztését, hacsak egy évre is. Már kilencedik óta élvezettel olvasom az írásokat, mert azok bemutatják a személyiségeteket, valamint a nézeteiteket, és mindig egy kiváló fejlődési lehetőség, ha más szempontjából is megnézheted a dolgokat.

Örömmel tölt el, hogy ilyen remek olvasó/író táborral rendelkezünk, és a továbbiakban is örömmel várom az írásaitokat!

Üdvözlettel, az új főszerkesztő:

Török Laura

Kilencedikeseinknek

Üdvözlégy néktek, Ti újdonsült népek!
Örömömre szolgál, hogy a színem elé léptek,
Lélegzetem akár el is akadhatna,
Amiért pillantást vethetek e büszke madárhadra.
Először még verebek, majd ádáz sólymok lesztek.
Kéne motiváció? Itt vagyunk mi, nesztek!
Félelmetes bagázs vagytok, rafinált egy gárda,
Rátok vár az iskolánk, a karjait kitarva!

Rubint Botond

Csak egy kézfogás

Egy kézfogás, mint a kötődés jelképe,
Mihez nem érhet fel semmilyen elmélet,
Többet ér, mint száz másik beszéd,
Többet, mint amiről a sok tankönyv mesél.

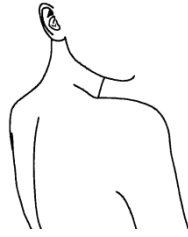
Család, barát, szeretet,
Miért nem erről szól a sok felelet?
Társai nélkül sokszor az ember magányos,
Miért nem erről regélnek a tanárok?

Kötődni valakihez? Elmondhatatlan érzés!
Csak szeressen engem is valaki... ez miért olyan nagy kérdés?
Világunk manapság nem ismer mértéket,
Mutassuk meg neki, mi ad igazi értéket!

Egy kézfogás, mint a boldogság záloga,
Sodorjon az élet engem bármikor, bárhova
Több millió csillag ragyog fent az égen,
Engem mégis ez az egy, ami tart ébren!

Pálfi Lorina

Hörög a világ...

Hörög a világ körülöttem,
Elfelejttem honnan jöttem,
Ködös hajnal sejlik csupán,
Én meg csak nézek sután.

Bánáti Enikő

Látva hallani

Ellentétben létezem, hiszen nem múlik ez az érzélem.
Felejtani szeretnék, de ugyanakkor mintha maradni akarnék.
Fáj a fejem nap, mint nap, és sajog szívem szüntelen, nyitott szemmel
bandukolva létezem, életem...
Szemem nyitva, pedig lelkem bezárva kulccsal, mely folyóba lett dobva...
- lásd -
Félve nyitja ki szemét e vak... Ürességben.
Már nem akarok semmit, ugyanakkor mintha „a” mindenre vágynék.
Járdákat bejárva, s új utakat lelve sem találtam megoldást kérdésekre.
Lábaim már fáradtak, de mennek tovább...
Érzem, hogy lépdelek, már szinte látom a lényegét... de nem haladok, nem, én
nem...
Mindent hátrahagyva tartok előre, azonban a végét a mély Sötétség takarja...
- lásd -
Elvesztem...
Utálom e látomást, mi mindent ködbe vet.
Úgy érzem, a kiutat már lelteni nem lehet.
Fáj a látás. Fáj a hallás.
Hiszen hogyan is ne fájna, mikor már csupán a valóság van velem...
Azt látom, s máris vágyom a vakságra, mely mindent eltemet.
Azt hallom, s ó, bár süket szavait ne hallaná lelkem.
- lásd -
Már nem hiszek a mesékben...

KR

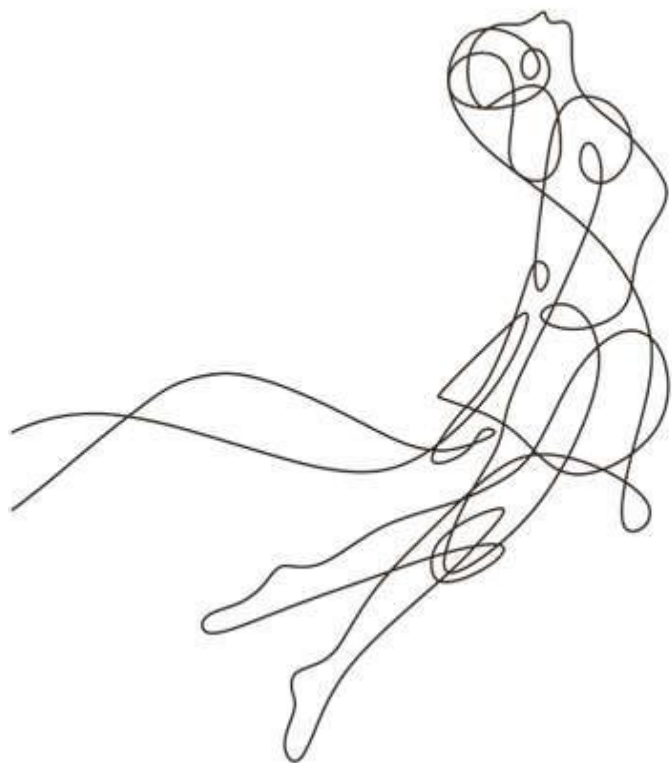
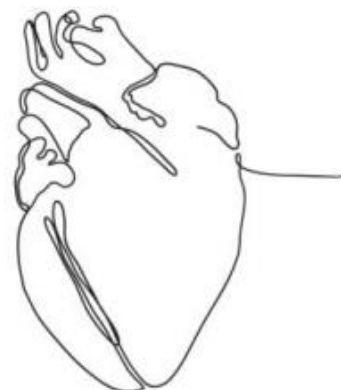
Szív

Hé, te piciny, aprócska!
Ki vagy, s mért fájsz?
A lelkem romokban,
S te folyton a nyomomban.

Nem hagysz
Se pihenni, se létezni.
De miért teszed ezt?
Ki vagy, hogy megteszed?

Folytonos dolgozás.
Te nem fáradsz el? Soha?
De mondd, ki teremtett így?
S miért vagy mindig ellenem?

~t~

Szabadság

Nem szeretnék,
Csak békét,
Tisztességet.
E világnak erre van szüksége!

S nekem mire?
- már hagyjuk is.
Talán félek,
Talán nem.

S e világnak megváltás,
Kék szemből áradó,
Tekintélyes sugárzás.
Ez a megváltás.

~t~

Mondottam ember...

Mondottam ember, hogy küzdj és bízva bízzál,
De szavaimra még mindig nem hallgattál.
A sebeidet nyalogatva kérdezed,
Miért kell mindennap a földre vérezned,
Miért kell oly sok szenvedést elviselni,
Miért kell mindig fájó könnyeket hullatni.
Még mindig nem akarod szavam megérteni...

A kényelmet és gazdagságot hajszolod,
Boldogságot mégsem hoznak, ezt jól tudod,
Mégis azt kérdezed, miért kell szenvedni,
Szenvedni kell, ha akarsz valamit tenni.
Együgyű, bolond, halandó, szálnalmas ember,
Azt hiszed, minden nap csak az én haragom ver,
Pedig elmondtam ezt én már ezerszer...

Nem azért bűnhődsz, mert haragomat szórom,
Nem azért, mert a fájdalmadat akarom.
Miért haragudnék én teremtésemre?
Hiszen én alkottalak téged ilyenre.
Másban keresel csak hibát, mást okol az agy,
Azt hiszed, én vagyok, aki békén sosem hagy,
Pedig legnagyobb sanyargatód önmagad vagy...

Az életet igazságtalannak érzed,
A többi embert vörös ördögnek hiszed,
Csak a fájdalmat látod és elítéled,
Pedig szerves része saját életednek.
Az értelmet csak azokban leled majd meg,
Amiket teljes lényeddel tagadsz most meg.
A fájdalmat, szenvedést és halált szüntetnéd meg...

Pedig ha elvinném e gyötrelmeket,
Az életed üres lenne és jéghideg,
Nem lenne, ami motiváljon a harcra,
Élettelen lenne, mint egy kiszáradt fa.
Mert az öröm nem létezhet fájdalom nélkül,
Mert a boldogság nem létezhet bánat nélkül,
És az élet nem létezhet bús halál nélkül...

Ezért keress örömet a fájdalomban,
Éld az életet ádá, végtelen harcban,
Vérez és szenvedj és keservesen könnyezz,
Egyedül rajtad áll, mit akarsz, hogy élvezz.
Győzd le önmagad és legyőzd a világot,
Sose add fel, ha kilátástalannak látod,
Küzdj elszántan és alkosd meg saját világod!

Ha nemes a cél, nem számít, hányszor buksz el,
Ezerszer esel el, és emelkedsz majd fel,
A csodás élet szépségét majd meglátod,
Mebánást és gyűlöletet hátrahagyod,
E küzdelem maga, életed célja nem más,
Kételyt magad mögött hagyd, előre haladjál,
Mondottam ember, küzdve küzdj és bízva bízzál.

Wéber Máté

Még messzebb... (Babits nyomán)

Japánhon. Fehér szirmok heves zápora,
Mélységbe taszító látványok mámore,
Hófödte holdvilág ring egy éji felhőn,
Bozontos tanuki kullog az erdőn.

Mongolhon. Megannyi kies, zöld sztyeppe,
Tömérdek nyájnak van legelészni kedve,
Nomád népek hajlékukat gyapjúból gyúrták,
Tarkásan díszelgő, jóra való jurták.

Nepál. Végtelen kőtengerek, kopár legelők,
Egymás fölé magasodó, fodros templomtetők,
Fehér fátylat viselő, égig erő hegyek,
Jókora holmikat cipelő tehének.

Madagaszkár. Magával ragadó, ehhez nem fér kétség,
Eme szigetet féltve átölelő kékség,
Tikkadt erdeiben mennyi egzotikum lakik,
Hüllők, tarka madarak, és igen fürge makik.

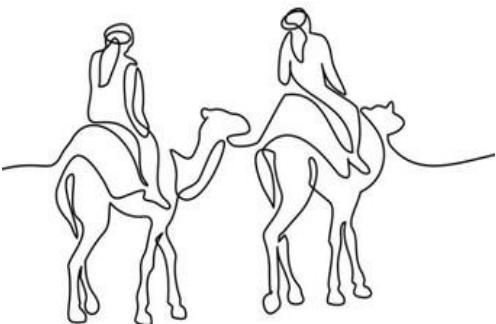
Új-Zéland. Burjánzó fennsíkon tengődő birkanyáj,
Magas hangon mekeg néhány kecskepapagáj,
Egek színét idéző, kristályvízű folyók,
Terebélyes termetű, tikkadt fücsomók.

Tanzánia. Tarka zsiráfok által csonkított, nyurga fák,
Ezernyi csorda, ménes, dübörgő, vad paták,
Hófödte, tompa csúcs a szavannák felett
Maga köré vezényel minden felleget.

Jamaica. Pálmalevelek közt megbúvó alkonyat,
Vörösre mázolja a bágyadt partokat,
Aggastyán készülék dallamokat ont,
Kerékpár szeli át a hosszú, nyúlt betont.

Uruguay. Fakó sörényű pampákon lomha hangyász ballag,
Borzasfejű nádszálat ont magából a parlag,
Lapos lombkoronák, az anyaföldhöz hűek,
Termeszhangyák alkotta, barna domborművek.

De sosem válok mindennek megszemlélőjévé,
Mert rabsorsom akár az eredeti szerzőé.

Rubint Botond

Nézőpontok

A buszon a vállamra dőltél. Július közepe volt. A levegő akkor is állt, mikor a busz ment.

Mindkettőnkről folyt a víz, recsegett alattunk az ülés, és a nénik ítélkezően néztek, mert milyen szemtelenség, hogy a vállamon megpihensz.

Valóban szemtelenség volt. Hogy mersz ilyen közel hajolni szívemhez, és miért ilyen nyilvánosan, mikor tudod, hogy nem reagálok jól a közvetlen helyzetekre.

Oly nyugodtan pihensz, és nyugtató számodra nyughatatlan szívverésem. Egy komolyzenei koncertet élvezel, kedvesem.

A szívem az üstdob, mélyen dörömböl párhuzamosan a buszunkkal, és az idősek szemforgatásával.

Az ő szemszögükből valószínűleg ez az egész bohóság különös, s bizarrul elsavanyodva emlékeznek meg arról, hogy nekik nem mindig jutott ki a komolyzenei koncert, s talán már nem is fog. Irigykednek! Úgy néznek ránk, mint a szardíniára Nutellával, számomra mégis ez a veled töltött idő a legfinomabb és komfortosabb dolog.

Kátyúba megy a busz, megbillenünk.

Felemeled a fejed, s rám nézel...

- Nem nyomom a vállad? - ilyen burkoltan kérdezed, hogy teher vagy-e számomra, mert valamikor régen, te sem találtál komfortot.

Ezen a kérdéseden csak mosolygok, majd válaszolok:

-Butus, ebből a szögből is te vagy a kedvenc ölelő karom - majd pusztit nyomok a homlokodra, és tovább zötykölődünk a buszon, mi ketten...

Aradi Sára 9.a

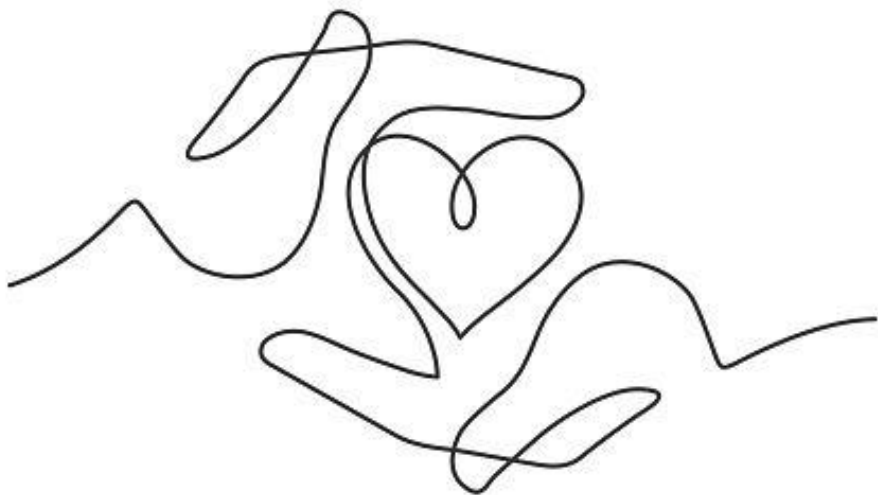

Te

Két testtel talán jobban melegítenélek,
Nem fáznál, s én sem, mert benned élek.
Két kezemmel óvnálak téged,
Utat mutatnék, ha menekülnöd kell végleg.
Két szememmel figyelném, hogy ne változz, próbálkozz,
Siránkozz, s nekem hiányozz.

Leszek a memóriád, mely nem felejt,
Könnyebben, vagy nehezebben, de megfejt.
S akár leszek én az ajkad,
Melyre olykor meleg, vagy hideg idő tapad.
Lehetek minden, mire vágysz valaha,
Kérem a kezed, s varácsolj közé, hogy mindennek újra legyen parazsa.

Te vajon mire vágysz?
Rám, vagy a mulandó érzésekre? Mit kívánsz?
Ha engem, sebeimre óvatosan vigyázz,
Érzékeny lelkemet soha ne alázd.
A szám, a szívem, vagy az arcom,
Mindegy, csak ne legyen szenvedő kudarcom.

Pálfi Lorina

Pillanat...

S volt egy pillanat,
Mikor jobban szemügyre vettelek.

Az arcod tapintása, akár a selyem,
Félek hozzáérni is.
Vonzza a tekintetem!
Markáns, és életteli is.

A hajad, akár egy felhő,
Kecsesen teríti be arcod árnyékával,
S mégis ragyog, mint egy ékkő!
Hullámokban gyönyörködtet szép játékával.

A szempilláid, mint fenyőerdő,
Szemed titkát őrzik,
Sűrűsége, íve irigylendő,
S ha megrebbented, a szemem is káprázik

A szemed, mint egy nyugodt tó,
Ragyog, mint a gyémánt.
Felkorbácsolt vizét látni lenne jó,
Ami mint perzselő láng beránt!

És ott a szád,
Az a lédús, húsos gyümölcs.
Tiltott fajta az ám,
De nem tudom, hogy van-e bennem még erkölcs.

Elkalandoztam.
Szép álmokat láttam!
De ideje felkelnem,
A valóság még vár ma!

~NS

Ismerkedés után

Rövidesen megismertelek,
De mintha olyan gyorsan el is reppent volna.
Kellemes, nyugtató voltál.
De miért telt el ilyen gyorsan?

Azóta vágyódom utánad,
A mosolyodért, a hangodért.
Talán láttalak azóta.
De mégsem vagy olyan,
Mint akkor és ott voltál!

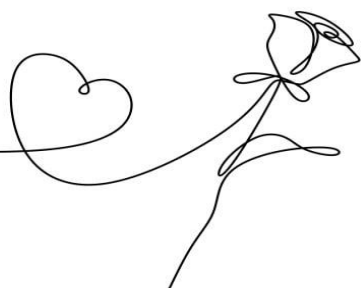
Nem is talán,
Hanem láttalak, kétszer.
Az érzés leírhatatlan:
Izgatott, boldog és kérdéses.

Az utolsó találkozás
Maga a megkoronázás.
Köszöntél s mosolyogtál.
S én a gyermeki, csillogó szememmel
Köszöntem vissza!

Ez mind öt másodperc műve,
Eltelt,
Gyors volt,
Leírhatatlan!

Érzem a lelkemben.
Vágyom a társaságodra.
De félek.
Hogy mitől?
A pusztító lelkem műveitől!

~t~

Szalagavató

A szalagavató minden diák életében egy meghatározó és régóta várt élmény. Hiába tagadnád, akkor is ott készülődsz a tükör előtt, igazgatod a zakót, a nyakkendő, napokkal előbb felpróbálsz a ruhát, tervezted a sminked és/vagy a hajad.

Volt esélye pár diáknak már korábbi szalagavatókon is részt venni, de az sosem ugyanaz, mint a sajátod. Kisebb gyomorgörcs jön rád, szorító érzés a mellkasodban, mert izgulsz, hogy végre ez is bekövetkezett. Talán, vagy főleg csak azért, mert ekkor realizálsz, hogy eljutottál a végzős évedbe. Túlélteél egy általános iskolát és 3 évet. Rengeteg dolgot és kísérletet, kompetencia méréseket, és most, hogy végre beleszoktál a gimnáziumi életedbe, ez a szakasz is lezárul és hamarosan egy másik kezdődik. Félsz, de egy ismeretlen és mégis bizsergető izgalom lesz úrrá rajtad emiatt, és igyekszel minden percet kiélvezni. Szerencsére ezen az eseményen nem kellett próbálkoznod, és minden energiádat belefecölnöd abba, hogy élvezd. Az ünnepély szép volt, és több diák megkérdezése után elmondhatom, hogy a beszéd se volt unalmas. A nosztalgiasokrok meghatottak minket (főleg a fentebb elmondott, de hangosan soha ki nem mondott dolgokért). Nem tudom, hogy a többi osztálynál ez pontosan hogyan zajlott, de nálunk a szalagok feltűzése közben az osztályfőnök mindenki fülébe kedves dolgokat suttogott, ami miatt igen nehéz volt visszafogni a meghatottság könnyeit. Az osztálytáncok ötletesek voltak, a zenék pedig remek összhangban zengtek egymás mellett. A keringő zárta az eseménysor első részét, amiben (a többi iskolától eltérően), nem vehetett mindenki részt. Szerencsésnek mondhatom magam, hogy időben sikerült kifognom egy párt, és részt vehettem ebben a gyönyörű a hagyományban. A próbáktól eltérően, mindenki összeszedett volt, egyszerre mozogtunk és ritmusra. Az érzés szinte eufórikus volt, és a látvány legalább ennyire élvezhető. A pillanat homályos ködében lebegve nem lehetett azt a szorongást érezni, mint általában. Csak a zene volt, a tánc a fejedben, és a táncoló párok körülöttem. Amikor kivonultunk, akkor oszlott el ez a köd és realizáltuk, hogy sikerült. Megcsináltuk, és csodásak voltunk! Már csak még egyszer kell ugyanezt előadni, és jöhet a legszórakoztatóbb rész, a bál. Végül ez aratta a legnagyobb sikert. Jó döntés volt, hogy dj-t választottunk, akitől kérni is lehetett zenéket. Bent szórakoztunk, barátokkal, párokkal, családtagokkal táncoltunk, és mindenféle kötöttség nélkül jól érezhettük magunkat a bőrünkben. Mindenki legalább egy szám alatt megtalálhatta a stílusát, és kénye-kedve szerint tette magát a tánctéren.

Végül is elmondhatom, hogy egy fantasztikus élményben lehetett részem, az álmok varázslatos hajóján, lecsorogva a titkos kívánságok folyamán, és szívesen átélném ezt, mint eseményt, mint érzést újra.

Török Laura 12/c

Az Elveszett

Nem halott, de nem is él.
Nem bátor, de nem is fél,
Nem rossz ő, de nem is jó
Az örült lenne a jó szó.

Nincsen láncon, mégis rab,
Lát téged, de mégis vak,
Itt van ő, de mégis máshol,
Nincs közel és nincsen távol.

Átszeli a hegyet-völgyet,
Sétál, de nem ér földet,
Lát, és mégis átnéz rajtad,
Elsétálni te is hagytad.

Ködkép elfedi a jelent,
A múltban élni vajon lehet?
Nincs előre, nincsen hátra,
Elrepülne, de nincs szárnya.

Hívhatod, de neve nincsen,
Hallhatod, de hangja sincsen.
Vándorol némán a napokon,
Át tengeren, sivatagon.

Elindul és egyszer majd célba ér,
Útja egy napon valahol véget ér.
Nem győzték le, csupán fáradt,
Nem adta fel, de gyorsabban nem járhat.

Ungvári Laura 9/b

Az én helyem

Puha, zöld, szálas tenger, mi ott megterem,
Hol soha nem úszik senki,
És soha nem simogatja lágy szellő
Senkinek sem arcát - ez az én helyem.

Pár szürke tábla, s hegyek omladoznak ott,
Hol soha senki nem túrázik,
És szinte senki nem élvezi, mit ott érezhet,
S mit eme helyen láthat - ez az én helyem.

Csönd van, mindenkinek könnyei hullanak,
Sírnak, s egy-egy szép emléket idéznek fel,
A kövek és a fűszálak egyesével szívják
Magukba a volt életeket - ez az én helyem.

Nem lát, s nem hall ember, mégis érez,
S habár már elmúlt, ott van.
Száz ezer emlék és száz ezer múlt van oda elásva,
s egy részem mindig ott vár, bár talán hamarosan egészem.
Ez az én helyem...

KR

Fáj, ahogy csak fájni tud

A bőröm alatt azt az el nem
Múló, égető érzést érzem,
S közben sebeim minden
Fájdalmát kifelé vérzem.

Gondolataim nem jutnak
Eszembe,
És haldokló szívem
Markolom kezembe.

El is menekülhetnék, hogy
Ne szenvedjek tovább,
De túlságosan
Megszerettem e
Fájdalmamnak okát.

Ha tehetném, nem
Hallgatnék a szívemre,
De megesküdtem anno,
Hogy egy életre...

Mindennap saját
Könnyeimben mártózok,
Mert a változástól még
Most is irtózok.

Csúnyán halhat a gyönyörű
Is, ha összetörik a szívét,
S ha összetörik, akkor
Egyedül hajtja sírjába a
Fejét.

Próbálok megérteni, mit
Miért szánt nekem a sors,
Hisz az életem így
Túlságosan is gyors.

Fiatal testembe be vagyok
Zárva, mint egy otthontalan árva,
Szabadnak érzem magam,
Mégis megvannak a
Határaid, s követnem kell a korom
Által megadott szabályaim.

Elég majd a testem ügyis, s
Porrá lesz mindörökké,
De mit belőlem egyszer
Bezártál, az marad továbbra
Is börtönöd.

Pálfi Lorina

Rózsa

Szerelem és Gyötrellem,
Ugyanazon fán terem,
Mert hiába gyönyörű a rózsza,
Ha a szára csupa veszedelem.

Míg a virág gyönyörű és illatos,
Addig az út fájdalmas, s így bánatos.
Mi végre hát, hogy így szeretjük,
Mi ennyire szép, mégis csupa kín és gyötrellem.

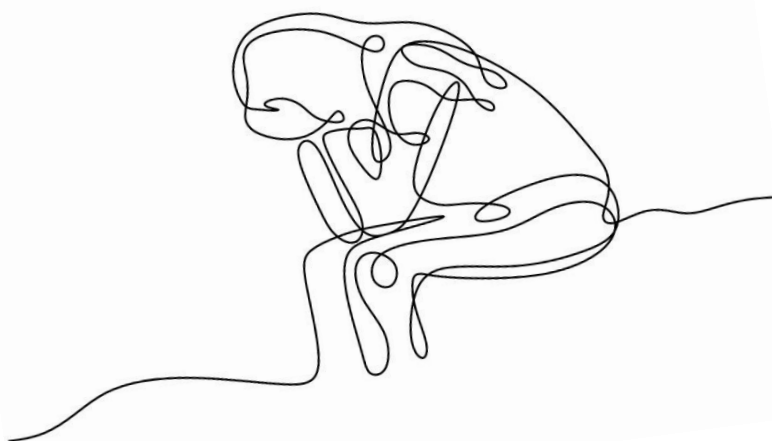
S hát én is szenvedek,
Mert egy rózsát szeretek.
De hiába mondják, hogy annyi még a szál,
De mégis a szívemhez köti őt egy kis piros fonál.

Nekem a világon nincs annál szebb,
Mit az az egy szál bimbózó rózsza jelent.
Mégis kétségek kergetnek,
Mert nem tudom, hogy megéri-e szenvednem.

Oh rózsza, őszintén mondd meg nekem,
Megéri-e neked a szerelmem?
Szeretsz engem, vagy tán nem?
Kérlek, mondd el nekem!

Ha szeretsz, tiéd vagyok örökké,
Ha nem, ne fájjon a szívem többé!
Mert ezt a sebet, a kimondott szó gyógyítja,
S én kimondtam, s ezt már semmi vissza nem fordítja.

ShiraH

(Z)űr

Voltam, éltem, szerettem, léptem,
Lelkem minden darabkáját feláldoztam a vad tűzben,
Mert azt mondták, azt hittem, ezt így kell,
Lelkem darabjai összefornak majd egy egésszel!
Ehelyett fájt, égetett, újra és újra szétszedett, majd mindent szénné égetett.
Ez volt a gyermekkorom.

Felnöttem, megöregedtem, magamat többször eltemettem.
Lemondtam az álmokról, eltávolodtam a házamtól, és most elbúcsúzom utolsó
vágyamtól.
Talán apátia, de nem közöny. Nem mimózaság, de nem is öröm.
S most, a bánat hideg fényű kése utolsó csillanásával öli meg lelkem
legszentebb részét, a reményt!
Többé nem remélek, de még élek!
Szememben a fény még csillan, de az is hideg és kopár.
Élek tovább, és nem álmodom talán...

ShiraH.

Impresszum:

Kelet

Az ANK gimnázium irodalmi lapja

Felelős Szerkesztő

Mezei Adél

Címlap és Grafika

Gergely Lina

A képek forrása: vecteezy.com

Szerkesztő

Török Laura

Írásaitokat erre az e-mail címre várjuk:

keletank@gmail.com

